

kaste enhver Lov, hvorved Landbrugets Driftsledere bleve gjorte erstatningspligtige. Jeg vil ikke sige, at det samme er Tilfældet her i Landet, men det, at Industrien her tages særskilt for sig, peger dog noget i den samme Retning; idet der foreløbig skal begyndes med os; og vi kunne saa se, hvorledes det skal gaa med de andre. Man kan dog ikke paastaa, at de industrielle Erhverv i deres Helhed ere farligere end Land- og Skovbrug, og de maa dog siges at være langt mindre farlige end Søfart og Fiskeri. Vi mene derfor, at der maa kræves Beviser af anderledestænkende for, at Forholdene i Industrien ere særlig farlige, naar man agter at begynde Løsningen af Ulykkesforsikrings-spørgsmaalet med Haandværk og Industri, oven i Købet i en saadan Form, at det gøres disse Erhverv til særlig Pligt selv at afholde Omkostningerne ved Forsikringen. Vi tro, at der bag ved dette ligger Tanker, som udspringe fra helt andre Forhold end vore, Forholdene i de store Industrilande, hvor der forekommer en ganske anderledes hensynsløs Udbytning af Arbejderne, som slet ikke har noget tilsvarende hos os. Vi mene her at have peget paa en væsentlig Mangel ved denne Lovs Forberedelse, og vi se ikke, at det ved, hvad der er fremført i denne Sag, er lykkedes at svække Vægten af denne Anke.

Som et Moment, der har Betydning for alle Medlemmer af denne Sal, ikke alene for os, og som endnu stærkere maa opfordre til at undgaa en forhatet Gennemførelse af denne Lov, skal jeg endnu tillade mig at nævne den paafaldende Principløshed, hvormed man hidtil har reformeret vor Invaliditets-Lovgivning; som jeg tillod mig at antyde forrige Gang, jeg havde Ordet i denne Sag. Vi have for en Del Aar siden vedtaget en Lov om Alderdoms-understøttelse. Som bekendt kræver denne Lov intet Bidrag fra dem, som skulle nyde Goderne deraf, det forlanges kun, at de i en vis ret vilkaarlig valgt Periode af deres Liv skulle have holdt sig uden for Fattigvæsenet, men hele Udgiften til Forsørgelsen afholdes af det offentlige, Stat og Kommune. Det var det første Skridt, vi her i Landet gjorde paa Invaliditets-Lovgivningens Vej. Det næste Skridt var Sygekasseloven. Den slog fast, at vedkommende selv skulde bære Forsikringsbyrden, dog med et Tilskud fra Staten. Det er altsaa Hjælp til Selvhjælp-Princippet. Vi staa nu ved et Forsøg paa at gøre et tredje Skridt, nemlig at løse Ulykkesforsikrings-spørgsmaalet for visse Erhverv saaledes, at hverken de

forsikrede selv eller det offentlige skal afholde nogen Del af Udgiften, men at den alene skal udredes af en anden Klasse Medborgere, de forsikredes Arbejdsgivere. Altsaa have vi ved disse tre Love, hvoraf den sidste jo endnu kun foreligger som Forslag, fulgt tre forskellige Principper for Fordelingen af Udgifterne. Selv om vi nu faa dette Forslag gjort til Lov, ere vi dog langt fra Maalet — det tror jeg vil indrømmes af alle Medlemmer i denne Sal. Vi have endnu ikke kunnet sørge for de Folk, som blive arbejdsløse som Følge af Ulykkestilfælde i andre Erhverv, Søfart, Fiskeri, Landbrug og Skovbrug samt i de industrielle Erhverv, som denne Lov ikke omfatter. Skulle vi nu herefter altid følge det Princip, at Arbejdsgiverne skulle betale, eller skal der gøres Forskel paa Erhvervene? — Dernæst maa vi jo dog ogsaa tænke paa at tage Hensyn til de Mennesker, som inden for disse Erhverv komme til Skade ved hændelige Ulykker, ved Lynnedslag, Paakørsel af Cykler, Vogne etc. I Virkeligheden er dette den største Opgave, idet disse Ulykkestilfælde, som det er bevist, udgør $\frac{9}{10}$ af dem, som fremkalde varig Arbejdsudygtighed.

Jeg tror ikke, at man vedblivende kan afvise disse Spørgsmaal som uvedkommende. Det vil for os, der betragte os som særlige Repræsentanter for Industri og Haandværk, være af Vigtighed at faa at vide, om det er den høje Regerings og det høje Tings Hensigt at maale de andre Erhverv med samme Alen, hvormed vi nu maales, altsaa om man overalt vil følge det Princip, at Arbejdsgiverne skulle betale. Er dette Tilfældet, ville vi naturligvis hellere bøje os for Industriens Vedkommende. Men er det Hensigten, at man vil lade os betale, medens man for de andre Erhvervs Ulykkestilfælde helt eller delvis vil lade Udgifterne afholde af det offentlige, kan det høje Ting jo ikke undre sig over, at vi ere afgjorte Modstandere af, at der skal anvendes et andet Princip over for os end over for vore Medborgere her i Landet. — Men ikke alene for os, ogsaa for det høje Tings øvrige Medlemmer, og ikke mindst for Regeringen, maa det dog være af største Betydning, at man gør sig det klart, hvorledes man tænker sig Arbejdet fortsat, ogsaa særlig med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal. Hvis man vil lade Samfundet udrede Udgifterne, er man saa sikker paa, at det offentlige kan bære en lige saa stor Byrde, som man her paalægger Industrien at udrede til sine Arbejdere?